

„Maar wat is dat daar toch voor een razend gekwak?“ vroeg hij eindelijk op een schier wreveligen toon.

„Dat duurt zoo reeds den ganschen namiddag, 't is het eendje dat naar 't haantje roept,“ antwoordde moeder stil.

Vader trok zijn schouders op.

„Wat ge toch denkt,“ sprak hij minachtend. „Werpt het wat eten toe en 't zal zwijgen.“

„Het pleintje ligt vol stukjes brood en aardappelen en het proeft er niet eens van,“ zei moeder.

„Bah, bah! het zal er wel van proeven als het honger krijgt,“ besloot hij achteloos.

De kinderen zwegen, met verkroppende keeltjes roerloos luisterend naar het geluid daarbuiten.

Het lampje werd uitgedoofd en allen gingen te bed. Maar de kinderen, die niet konden slapen, hoorden den geheelen nacht het wanhopig gekwak van het eendje.

Met den dageraad stonden zij op en liepen in het tuintje.

Niets was gegeten van al het voedsel dat op het pleintje gestrooid lag.

Zij riepen: „Kootje! Kootje! Kootje!“

Terstond kwam het kwakkend uit het hokje gefladderd. Zij wierpen versche kruimeltjes brood en versche brokjes aardappelen; maar zonder er zelfs naar te kijken hief het zijn geel bekje naar hen op en kwakte onophoudend door, halsstarrig vragend naar het makkertje.

Diep bedroefd streelden de kinderen zijn gladde vlerkjes en vertrokken op hun dagelijksche bedeltochten.

Den ganschen dag, den ganschen avond en een groot deel van den volgenden nacht liep het eendje kwakkend in het tuintje. Soms zweeg het even en ging het zwemmen in het kuipje, maar na enkele oogeblikken kwam het er rusteloos weêr uit, en schudde gejaagd zijn vlerken en begon opnieuw te kwakken. Eerst laat in den nacht hoorden de kinderen zijn akelig geschreeuw niet meer.

„Het zal gegeten hebben, het zal er zich aan gewennen“, sprak droevig Fonske tot Guustje, toen zij den volgenden morgen samen van den zolder kwamen.

En spoedig openden zij het achterdeurtje en riepen in het tuintje:

„Kootje! Kootje! Kootje!“

Maar ditmaal kwam Kootje uit het hokje niet gevlogen.

Door een akelig voorgevoel aangegrepen snelden de kinderen er henen.

Kootje lag roerloos op de plank naast de vroegere rustplaats van Pierke, de gele pootjes omhoog, het kopje schuins afhangend, dood.

Luid schreiend snelden de kinderen naar huis.

Vader en moeder, Emeranske en Liesje kwamen hen tegemoet.

„Wat is er gebeurd!“ riep de eerste verschrikt.